

XKP 246

EP 1150

€ 1150,-

1/35

Hunskamp 352

EEREPRIJS ~~en~~ **KINJT** en **NAAR-**
STIGHEID ~~uitgereikt door de Regering~~
der Stad Axel.

Aan

Abraham Boeken

Te Axel den 5 Novemb. 1840.

Burgemeester.

Ter Ordonnantie van Hun Ed. Achtb.

De Stads Secretaris.

C. 1829

Down
but heart
to us

4
1

HET BEGIN,
DEN VOORTGANG

EN

HET EINDE,

VAN HET

MENSCHELIJK LEVEN.

GESCHETST IN ZESTIEN TAFELLEN.

VIJFDE DRUK.

TE GORINCHEM, BIJ
JACOBUS NOORDUYN.

LET BEGIN

THE FIRST PART

LET BEGIN

THE END

THE SECOND PART

THE THIRD PART

THE FOURTH PART

THE FIFTH PART
THE SIXTH PART

INHOUD.

DE GEBOORIE VAN HET KIND. . .	Bl.	5.
HET KIND AAN DE BORST.	»	7.
HET KIND WORDT GEKLEED.	»	9.
HET KIND WORDT GEDRAGEN.	»	11.
HET KIND LOOPT.	»	13.
HET ONGEHOORZAME KIND.	»	15.
HET BIDDENDE KIND.	»	17.
HET KIND GAAT NAAR SCHOOL.	»	19.
HET SPELENDE KIND.	»	21.
DE JONGELING KIEST EEN BE- ROEP.	»	23.

DE UITSPANNING.	Bl. 25.
DE GODSDIENSTOEFENING.	» 27.
HET HUWELIJK.	» 29.
HET AMBACHT.	» 31.
DE OUDERDOM.	» 33.
HET STERVEN.	» 35.

DE GEBOORTE VAN HET KIND.

Hier neemt de menschheid een begin ,

Hier wordt de mensch geboren ;

Hier treedt hij 's were'ds loopbaan in

En doet zich luide hooren.

De vader hoort dien Leven toon ,
En dankt het Opperwezen
Voor 't groot geschenk van eenen zoon ,
Dien hij ontvangt in dezen.

De vreugde heerscht weldra rondom
In d'ouderlijke woning ;
Men heet den kleine wellekom
Met gulle vreugdbetooning.

Ook het verheugde oud'ren paar
Hooft wenschen allerwegen ;
Men smeekt d'algoeden Zegenaar
Om zijnen dierb'ren zegen.

HET KIND AAN DE BORST.

Dra spreidt zich 's moeders zorg ten
 En 't liefdevol gemoed, (toon,
 Kent voor de zorg geen schooner loon,
 Dan dat zij 't kindje voedt.

Nu legt zij 't aan de volle borst,
En vreest geen' pijn of smart,
En stilt den honger en den dorst,
Tot vreugd voor 't moederhart.

Nu kust, nu streelt zij 't dierbre pand
En zegent dankbaar 't lot,
Dewijl haar zulk een teedre band
Geschonken werd van God.

Waardeer dan ook, o lieve jeugd!
De zorg aan u betoond;
Strek uwen Oud'ren steeds tot vreugd,
Dan zien zij zich beloond.

HET KIND WORDT GEKLEED.

Ziet des moeders rustloos slooven
Voor de nooddrift van het kind ;
Ziet haar edel heilzaam pogen
Voor het kroost dat zij bemint.

Ziet hoe ook het wichtje dartelt,
Of zich tegen haar verzet ;
Hoe het schreit of hoe het spartelt
's Moeders zorg blijft onverlet.

Steeds bezorgd en op haar hoede,
Gunt de moeder zich geen' rust ;
Nimmer is zij 't weldoen moede,
Dit is steeds haar hoogste lust.

Kind'ren leert toch regt waardenen,
Wat uw' moeder voor u doet ;
Leert, naast God, haar 't hoogst verëeren
Voor 't aan u bewezen goed.

HET KIND WORDT GEDRAGEN.

Wanneer de zon met majesteit ;
In hare loopphaan straalt,
En met den gloed , dien zij verspreidt,
Het leven nederdaalt.

Wanneer haar koesterende gloed
Op nieuw het jeugdig groen,
Van boom en plant ontspruiten doet,
In 't schoonste jaarsaizoen.

Dan ziet men 't vrolijk oud'ren paar,
Dat voor geen' zorgen schroomt,
Met hunne kleine kinderschaar
Vaak wand'len in 't geboomt.

't Is moeder, die het jongste wicht
Aan and'ren arm niet waagt;
Maar als een aangename pligt
Den lieveling zelve draagt.

HET KIND LOOPT.

Weldra begint het kind te staan,
Ja, d'oudren kunnen hopen,
Dat spoedig 't kind alleen zal gaan,
En met hun' hulp zal loopen.

Men schermt, men speelt met 't lieve kind,
Men schraagt zijn' zwakke schreden;
En 't wichtje is ook ras gezind,
Om zachtjes voort te treden.

Het is zelfs vrolijk, blij te moe
En het oefent zich met vlijt,
't Loopt lagchend naar 'de moeder toe,
Die de armen open spreidt.

Dit tijdstip schenkt aan 't ouderhart
Het reinste zielsgenot;
Het weert zoo vaak de grootste smart
En troost hen in hun lot.

HET ONGEHORZAME KIND.

Gewis het ongehoorzaam kind
Trest eens een deerlijk lot ;
Van niemand wordt het ooit bemind ,
En 't wordt gestraft van God.

Ja, vaak in 't zelfde oogenblik,
Als 't oud'ren raad veracht,
Gevoelt het reeds met angst en schrik
Wat jammer 't weldra wacht.

Dan komt berouw, maar veel te laat,
En trest met felle pijn;
Of 't wordt gestraft op heeter daad,
Voor 't ongehoorzaam zijn.

Prent gij dan toch, o lieve jeugd!
Der oud'ren raad in 't hart,
Dan vormt g'uw ziel tot ed'le deugd,
En hoedt g'u voor de smart.

HET BIDDENDE KIND.

Keer u dankend tot den Vader,
Kniel aanbiddend voor hem neer,
Dan komt gij den hemel nader
Bij onz' aller Opperheer.

O, die God, zoo hoog verheven,
Ziet zoo gaarne 't kinderhart
Vrij tot hem zich heen begeven,
't Zij in vreugde, 't zij in smart.

Hebt gij zorgen in dit leven?
Wendt u dan gerust tot God,
Die zal zeker uitkomst geven,
In 't verbet'ren van uw lot.

Want Gods goedheid kent geen palen:
Doet dus steeds, wat hij gebiedt,
Zoo zal zegen op u dalen,
Die u anders wis ontvliedt.

HET KIND GAAT NAAR SCHOOL.

Willig naar de school te gaan

En daar braaf te leeren,

Staat den kind'ren zelden aan :

Schaarsch is 't hun begeeren.

Doch, o kinderen! als gij wist,

Welk verlies 't moet geven,

Wordt het onderwijs gemist

In het jeugdig leven.

Zeker zou dan steeds de vlijt

U ter school geleiden,

En gij 't liefst dan uwen tijd

Aan het leeren wijden.

Gaat dan vrolijk en getrouw

's Meesters lessen hooren,

Dan hoedt g'u voor 't naberouw,

Anders u beschoren.

HET SPELENDE KIND.

Door in school getrouw te leeren,
Wordt gij uwer oud'ren vreugd;
Door uw' meesters lessen t'eeren
Vormt g'uw ziel tot ware deugd.

Gevoelt dit toch, lieve kind'ren,
En bedenkt dit is mijn taak;
Dan zal niets u kunnen hind'ren
In 't genieten van vermaak.

Lieven, voor u is het kluchtig,
En een zeer vermaak'lijk spel:
Als gij springend ziet naar 't luchtig
Drijven van de waterbel.

Houdt dan aan met zachtjes blazen,
Zoo doet gij er meer ontstaan;
Want het zijn gewis de dwazen,
Die hun werk niet voort doen gaan.

DE JONGELING KIEST EEN BEROEP.

De knaap is nu een jongeling
En tracht naar een bestaan;
Hij zoekt dit wijslijk in den kring,
Waar in zijn oud'ren gaan.

Wat of de loopbaan dan ook zij,

Die straks de knaap aanvaardt,

't Is alles voor de maatschappij

Belangrijk en veel waard.

Het zij dat gij een ambacht leert

Of u de krijgsdienst wijdt,

Het zij g'in eenig vak studeert,

Of dat gij koopman zijt.

't Is even nuttig, even goed,

Mits gij maar uwen pligt

Met ijver en getrouwheid doet,

En voor geen ondeugd zwicht.

DE UITSPANNING.

Hebt gij naarstig uwe taak
Aan haar eind gebragt,
Kiest dan vrij een rein vermaak,
Waar 't u tegenlacht.

't Zij g'in vrolijk bosch of veid
Eene wand'ling doet,
Of uw' geest op studie stelt
En met letteren voedt.

Of dat g'in een ander uur
Verwen en penseel,
Aan de schoonhêen der natuur
Toewijdt op 't paneel.

Of ook, dat de snarentoon
U het hart verblijdt,
Smaakt dit alles als een loon
Voor betoonde vlijt.

DE GODSDIENSTOFFENING.

De mensch, die slechts naar goud of eer
En niet naar godsdienst haakt,
Wie JEZUS reide, zuivre leer
Door woord en daden laakt.

Die mist toch steeds den grootsten schat ;

Die kent geen waar geluk ;

Daar hij de troosting niet bevat ,

Die zij verschaft in druk.

Verwaarloost dan de Godsdienst niet ,

Kleef JEZUS leer steeds aan ;

Erkent zijn wijs en goed gebied

Op uwe levensbaan.

't Geloof hieraan verhoogt den moed ,

En sterkt u in den nood ;

Het troost u in den tegenspoed ,

Ja zelfs in uwten dood.

HET HUWELIJK.

De brave jongling, die zijn' vlijt
 Met zegen ziet bekroond,
 Haakt met verlangen naar den tijd,
 Dat liefde hem beloont.

Hij voegt zich voor het echtaltaar
En zweert zijn' gade trouw ;
De Godsdienst zegent 't jeugdig paar
En maakt hen man en vrouw.

Zij smaken 't reinste zielgenot,
Zij deelen zorg en druk,
Zij loven zamen hunnen God
En dit vormt hun geluk.

Zij bieden zamen moedig 't hoofd
Aan ramp of tegenspoed ;
En wat hun 't noodlot ook ontroofst,
Het wapent slechts hun moed.

HET AMBACHT.

Men hecht te veel aan rang en stand,
Hel zij dan groot of rijk,
Want allen zijn wij in Gods hand
En bij Hem steeds gelijk.

Dit denkbeeld moest voldoende zijn
En maken hem beschaamd,
Die door zijn goed of door zijn brein,
Zich boven an'dren waant.

Zoo is 't ook dat men d'ambachtsman,
Die weinig wordt geteld,
Vaak minder nog ontberen kan,
Dan menschen met veel geld.

Want elke stand der maatschappij,
Is van het grootst gewigt,
Mits dat men trouw en deugdzaam zij,
En ijvrig in zija' pligt.

DE OUDERDOM.

Het is wel onzer aller wensch ,
Dat men de grijsheid haalt ;
Doch vroeger heeft reeds vaak de mensch
Natuur den tol betaald.

Geniet men echter 't schaarsch geluk,
Dat enk'len slechts ontmoet,
En ons in voorspoed of in druk
De grijsheid erven doet.

Dat dan de afgelegde baan,
Gekenschetst zij door deugd,
Dan geeft herdenken onzer daan,
In ouderdom nog vreugd.

Dit worde, lieve jeugd! uw lot,
De ouderdom uw loon;
En dat met welbehagen God,
U aanziet voor zijn' troon.

HET STERVEN.

Hier is het einde van ons leven ,
Hier staan wij voor ons graf ;
De mensch moet hier nu wedergeven,
Wat God hem eenmaal gaf.

Wat baat hem nu toch al het zwoegen,

Wat baat hem rang of eer?

Wat baat zijn angstig zorglijk ploegen?..

Hij leeft op aard' niet meer.

De laatste zucht heeft hij gegeven;

Dra komt hij voor Gods troon,

En wacht daar het onsterflijk leven

Bij Gods geliefden zoon.

Gelukkig hij, die hier op aarde

De deugd steeds heeft betracht;

Hij smaakt hierna de hooge waarde

Van 't goed, dat hem verwacht.

DAVIDSON

